

Венетка—А морската царица видял ли си я ти?

Рибарчето—Рибарите разказват—ту някой люспи златни с мрежата изваждал; ту някой зярвал, по месецина голяма, русалката царица; ту песните им чуват. . . А баба ми разказва, че мамели вжв водите, и на много, много хора им няма веч следите. . . . И баба често пжти, кандилце като пали, в молитвите си благи Бога често моли, рибарите да пази от буря, от русалки.

Венетка—А татко ти не е ли видял до днес русалка?

Рибарчето—О, татко тжй ги мрази, че не дава да издумаш и името им даже. Когато баба пази русалската неделя, той много се ядосва. Грабне мрежата и право на морето за риба. . . А баба, горката, трепери, проклина и моли се, моли. . И чака го права пред вратите пжтни. А щом пжк го зжрне, ту плаче, ту се смее и дума, че русалките бягат от молитви.

Венетка—О, колко е хубаво, колко е хубаво всичко това! . . А как ли живеят? Те вечно ли плуват? Де спят, де почиват?

Рибарчето—Ти нищо не знаеш! В палати живеят, палати от злато и камжни светли, брилянти, изумруди! . . Там чудо е! О, чудо разправят! И пеят, пируват, щастливи, богати. . Па дявол ги знае! . . Защо ли ми трябват техните палати! . . Я виж там рибаря сред морето бурно! . . Туй дядо ще бжде—лодката познавам.

(Тича и излиза)

Венетка (сама):

О, как ли тук живеят
Русалките игриви,
Дали са вечно млади
И весели, щастливи?!

Сжс морското шумене
Си песни те преплитат.
И с дивно наслаждене
В море се вечно скитат.